

Det er bare det dér med, at i en regering har man en eller anden form for nødvendig politik, og det er derfor, et ja til samarbejde er et ja til den nødvendige politik, for de to ting skal ligesom hænge sammen.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Ja, det kan godt være, at nogle siger desværre. Jeg tror da i al fald, at både husejere, bilejere og pensionsopsparere siger desværre til, at CD ikke er i den nuværende regering, for så var det måske ikke gået så galt. I al fald har vi jo tidligere bevist, at det kunne lade sig gøre at slæbe Socialdemokraterne længere mod midten.

Men igen: Min pointe er, at fordi man kan noget, som er legitimt, behøver det jo altså ikke at være klogt at gøre det, og jeg tror altså på, at regeringen ville have tjent mere – og jeg tænker ikke i gallup, men i stabilitet – i stedet for at man nu har sat til ved at gå til venstre. For det er jo ikke rigtigt, at der ikke var et alternativ.

Nu siger hr. Buksti, at CD meldte sig ud af forhandlingerne. Nej, det gjorde vi ikke. Vi blev meldt ud af forhandlingerne. Vi meddelte, at vi ikke er i stand til at diskutere på grundlag af den dagsorden, der lå. Derefter angav vi, hvordan en dagsorden kunne se ud, og så gik vi, idet vi sagde til regeringen, at hvis man ville overveje at skifte dagsordenen noget ud i retning af det, vi ville, så kunne vi snakke videre. Vi sad i otte dage og ventede på en telefonsamtale. Den kom ikke, fordi regeringen havde forlovet sig så meget i sin egen dagsorden, at den overhovedet ikke var interesseret i at snakke om andet end det, den selv havde fået på banen.

Dermed kan man jo ikke få afprøvet, om man kan komme igennem med nogle ting, som måske ville virke lige så godt som det, regeringen i sin visdom havde fundet ud af at den skulle gennemføre med et fløjparti.

Formanden:

Hr. Buksti for den sidste korte bemærkning.

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Det er stadig væk sådan, at hvis de grønne afgifter var blevet gennemført på en anden facon, så kunne CD altså bare fortsat have talt for erhvervslivets interesser. Nu sad man i regering, og så blev det, som det blev.

Det, eneste jeg bare vil sige, er, at CD jo ikke sad med ved de forhandlinger, der var med Venstre og De Konservative. Der var tale om et reelt tilbud; der var virkelig tale om et reelt tilbud. Vi var nogle stykker, som regnede med, at Venstre og De Konservative faktisk havde tænkt på at ville overveje det.

Hr. Jørgen Estrup har tidligere været inde på, at vi var lidt forbløffede over, at man kunne sige nej på stedet, men det gjorde man. Derfor er det ikke regeringens skyld, at der ikke var reelle forhandlinger. Det skyldes, at Venstre og De Konservative havde defineret situationen sådan, at man havde vundet valget 89-89, og derfor sad man og ventede på, at banen skulle være anderledes. Så kunne CD været kommet ind. Det anerkender jeg fuldt ud. Men det var ikke situationen. Der var et reelt tilbud.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

De fleste, der husker sagen om de grønne afgifter, ved, at CD havde ganske stor indflydelse på at slæbe dem over i nærheden af noget, som erhvervslivet faktisk kunne leve med, så det var faktisk noget, der var effektivt.

Så vil jeg godt sige til hr. Buksti: Jeg er ikke en flue på væggen – nu ville det også være en rimelig tung en – og derfor aner jeg jo intet om, hvad der er foregået i forhandlingerne mellem Venstre og De Konservative og regeringen. Jeg kan høre, at der er forskellige udlægninger af, hvad der er sket, og så kan jeg jo så lytte til og tro på, hvem jeg vil.

Det, jeg kan konstatere, er, at der var ikke 10 sekunders vilje til, at der skulle laves et forlig, som CD var indblandet i, og det er det, jeg kan tage stilling til. Der var ingen forhandlingsvilje i relation til CD. Om det så var, fordi regeringen troede, at den kunne snøre Venstre og De Konservative til at gå ind i noget, der var ringere end det, den kunne have fået CD med til, ved jeg jo ikke noget om.

Jeg tager stilling til, hvad der skete i forhandlingsforløbet mellem regeringen og CD, og her var der ingen vilje fra regeringen til at ændre en dagsorden, så vi kunne være med. Det måtte jeg jo bare konstatere.

Jørgen Estrup (RV):

Jeg tror, at jeg indledningsvis vil erklære mig enig med hr. Jacob Buksti, som startede debatten med at sige, at befolkningen vist var aldeles parat til at acceptere Folketingets tilbud om nu